

KAPESNÍ

PRŮVODCE

INTELGENTNÍHO
NEZNABOHA

OBÁLKA: MATĚJZINUS

NAPSAL: MILOŠ ZBRANEK

ILUSTRACE: LADA VŠETIČEK

KAPESNÍ PRŮVODCE
INTELIGENTNÍHO
NEZNABOHA

Miloš Zbránek

ÚVODEM

Podle statistik, kterým stejně není radno věřit, většina obyvatel naší planety věří v nějakého boha, popř. bohy. Jen menší část se označuje za neznabohy, či dokonce ateisty. To není totéž. Prostý neznaboh prostě jen nevyznává víru v boha, spíše se dá konstatovat, že otázka boží existence příliš nezatěžuje jeho mysl. Naproti tomu ateista nejen nevěří, ale programově odmítá existenci boha. Věřící považuje za své názorové nepřátele, zbedněné modloslužebníky a zpátečníky, proti kterým je třeba bojovat. Mysl ateisty je tedy otázkou boží existence zatížena velmi. Ateismus je tak ve skutečnosti jakýmsi náboženstvím naruby. Neznámý autor definoval ateismus takto:

„Je to víra v to, že nebylo nic a s ničím se nic nestalo a že to nic bez důvodu kouzelně explodovalo, přičemž vzniklo všechno, načež to všechno se kouzelně a samo bez jakéhokoliv důvodu přeskládalo do sebe-replikujících se kousků, z kterých se potom stali dinosauři“. To dává smysl.

Tento průvodce je však příručkou pro poctivé neznabohy, nikoli pro náboženské pobloudilce, byť vyznávající ateismus. Jak již poznamenal Karel Marx – náboženství je opiem lidstva a feťáka žádná kniha nevyhlídí.

Předpokládejme, milý neznabohu, že se nikdy nedostaneš do diskuse s extrémními případy, tj. fanatickým ateistou, či zaníceným muslimem nebo jehovistou. Ostatně takové osoby nejsou moc družné a těžko bys je potkal v útulné hospůdce nad korbelem piva. S těmi bys

jen těžko mohl rozmlouvat. Ateista z písma nezná nic, jehovista zase nic jiného než citáty z Bible v hlavě nemá a fanatický muslim by tě nejspíše jako rouhače rovnou zavraždil. Tento průvodce ti podá informace užitečné k diskuzi s toliko umírněnými věřícími, kteří se neštítí běžných lidských radostí. Když přijde řeč na víru v Boha, neměl bys být za hlupáka, aby si z tebe nedělali šoufky. Většina věřících totiž svou víru moc nezná, jen se tak tváří a dodržuje rituály, aby se mohli, ve vztahu k neznabohům, tvářit s lehkou blahosklonnou povýšeností jako k nějakým božím telátkům. Tento průvodce ti dopomůže jim nejen oponovat, ale také zkazit jim to blahosklonné potěšení.

Každý věřící je přesvědčen o třech základních věcech. Bůh (nebo bohové) stvořil svět, život a člověka. Je tedy prvopočátkem všeho. Poněkud komplikovanou otázkou je, co bylo prvopočátkem prvopočátku. Křesťané a židé, kteří Písmo svaté stvořili, se s tímto problémem vypořádali tak, že Bůh nikdy nijak nevzniknul a nikdy nijak nezanikne, je tu od nepaměti a bude tu do nepaměti, čas pro něj neplatí, ostatně on sám čas stvořil. V jiných náboženstvích to ale tak jednoduché není. V Evropě a Americe se milý neznabohu nachází na území, kde většina věřících náleží ke křesťanským církvím. Ty náleží mezi tzv. Abrahámovská náboženství, ke kterým patří ještě židé a muslimové. Jmenují se tak po svém praotci Abrahamovi, který málem vykuchal svého syna, aby udělal pánbíčkoví radost. Tato náboženství se z vědeckého hlediska řadí k náboženstvím monoteistickým. To znamená, že věřící jsou přesvědčeni o existenci pouze jediného Boha, který všechno, včetně tebe milý neznabohu, stvořil. Kromě toho

existují náboženství polyteistická. V polyteistických náboženstvích je bohů více, práci mají rozdělenou, vzájemně spolu uzavírají sňatky, spojení, nepřátelství a vůbec si lezou na nervy. V euroamerické společnosti polyteističtí bohové, přes svou nesmrtelnost, prakticky již vymřeli, kdysi tu ale byli doma. Následně se, drahý neznabohu, seznámíš nejen dosud fungujícími bohy, ale i s bohy, kteří již vymřeli a nikdo v ně nevěří. Zjistíš, že mnozí polyteističtí bohové se monoteistickým docela podobají a mnohdy od sebe kopírují své chování.

Budeš-li, drahý neznabohu, diskutovat s věřícími, budou ti argumentovat, že Bůh musí existovat, protože víra v Boha je rozšířena po celé planetě, bez ohledu na rasu a kulturu věřících lidí. To se nedá popřít. Jen ti bohové jsou v místě a čase dosti rozdílní, a protože všichni věřící tvrdí, že jen ta jejich představa je správná a ostatní věřící jsou pomatenci, pohani, rouhači nebo kacíři, kteří dozajista přijdou do pekla (nebo podobné instituce), nijak si situaci neulehčíš. Chtěl-li by ses tedy z neznaboha stát znabohem, abys neskončil v pekle, a netrefíš-li správné božstvo, bude ti tvá nová víra k ničemu a v pekle skončíš tak jako tak. Snad ti tento průvodce pomůže ke správnému výběru.

Ateisté mají na existenci náboženství jiná vysvětlení. Je všeobecně rozšířeným omylem, že ateismus zavedli bolševici. Nikoli. Byl tu již před nimi, jen bylo společensky neúnosné se k němu hlásit. Až do 18. století to bylo dokonce životu nebezpečné, neboť osoby podezřelé z ateismu mohly skončit na hranici. V 18. století francouzští revolucionáři odhalili, že náboženství je důmyslným nástrojem kněží,

jak udržovat poslušnost lidu. Oblíbeným ateistickým vysvětlením pro vznik náboženství je teze, že kdysi v pravěku si lidé neuměli vysvětlit přírodní jevy, kterých se báli, a tak si, za vydatné pomoci šamanů, stvořili bohy, kterým tyto jevy připisovali. Ještě dále šel Sigmund Freud, který tvrdil, že náboženství vzniklo kdysi v pravěku tak, že nějací pravěcí mladíci zabili a sežrali svého fotra a v důsledku směsice pocitu vítězství a výčitek svědomí vytvořili víru v boha. K tomuto výkladu zdá se býti přiléhavá poznámka spisovatele Chestertona, který mínil, že „od té doby, co lidé přestali věřit v Boha, věří už každé kravině“.

No, ateisté po francouzské revoluci nabyli na významu, ale svět se tím lepší nestal. Jestliže předtím zahubila církve někoho, protože nevěřil v Boha, po francouzské revoluci byli naopak zabíjeni lidé, protože v něj ještě věřili a nepochopili dostatečně blaho racionálního uvažování. Netýkalo se to jen katolických kněží, kterých bylo zabito na 3 000, ale i jednoduchých rolníků, kteří ani nepochopili, co po nich vlastně revolucionáři žádají. Náboženství katolické bylo nahrazeno náboženstvím ateistickým.

Nuže je čas, milý neznabohu, seznámit se s bohy.

ČÁST PRVNÍ – ŘECKO

aneb bohové musejí být šílení

První kulturou na evropské pevnině, která stojí za zmínku, byla nepochybně kultura řecká. Také prvními bohy, jejichž činy se nám zachovaly v písemné podobě, byli řečtí bohové. Ačkoli v ně dnes již nikdo nevěří, jsou v povědomí lidstva díky hrdinným eposům starořeckých autorů, které se nám dochovaly do dnešních dnů. Průměrný konzument starořeckých bájí má v povědomí, že řečtí bohové sídlili na Olympu, nejvyšší hoře Řecka. Hlavním bohem byl jistý Zeus nebo Dias, který měl k ruce ještě spoustu jiných, specializovaných bohů. Bohové sobě navzájem a ubohým lidem prováděli rozličná alotria a vyjít s nimi nebylo vůbec lehké. Toto povědomí je však nepřesné. Zeus nebyl šéfem božím hned. Než se jím stal, proběhl jistý vývoj.

Podle řeckých zdrojů i bohové měli jakýsi počátek. Prvním bohem, který to všechno rozjel, byl jistý Chaos. Ten si prostě jen tak z ničeho nic vzniknul a do pozdějších událostí již nezasahoval, při pohledu na rodokmen řeckého božstva je však patrné, že nic nezůstal dlužen svému jménu. Jediným významným počinem starého Chaose, bylo to, že plodil děti. Vystačil si na to sám, je tedy otázkou, zda je správné jej označovat mužským rodem. Každopádně Chaos plodný byl. Jeho děti neměly moc na výběr, co se životních partnerů týká, a tak se pářily mezi sebou. Jeho syn Erebos–bůh tmy, pojal za manželku

sestřičku Nyx–bohyni noci. Důvodem byly zjevně společné koníčky a patrně proto máme v noci dodnes tmu. Spolu měli děti, které se jim nějak nevyvedly podle představ, neboť se jim narodil synáček Aither – bůh světla a dceruška Heméra, bohyně dne. Starý Erebos z toho byl tak rozladěn, že nechtěl své úchylné děti více spatřit a odebral se do podsvětí. Stará Nyx se nadále věnovala své oblíbené činnosti zde na Zemi a mj. se stala bohyní upírů.

Chaos měl však další děti. Nejdůležitější byla bohyně Gaia–země. Krom ní ještě Chaos zplodil boha lásky Érose a boha podzemí Tartara, zde však jsou již řecké prameny poněkud zmatené, protože jinde tvrdí, že Éros byl až synem zcela jiných pozdějších bohů a Tartaros synem bohyně Gai a boha Aithera. No ale co chceš, milý neznabohu, když prvopočátkem byl starý Chaos. Pro nás byla nejdůležitější bohyně Gaia. Po vzoru svého tatínkomaminky Chaose povila synáčka Urana–boha nebes. Chlapa k tomu nepotřebovala a stala se nejen Uranovou maminkou a tatínkem, ale posléze i manželkou. Další robátka už plodila se synáčkem Úranem. Úranovi se tak rodily děti, které byly současně jeho sourozenci. Bohyně Gaia si sice mohla vystačit v plození potomků sama, ale asi to nebylo úplně ono. Úranos se stal šéfbohem namísto Chaose, kterého, zdá se, přestala funkce bavit. S Gaiou zplodil Uran postupně 12 titánů, vždy po šesti z každého pohlaví. Jak známo, příbuzenské páření lidem neprospívá neb se mohou narodit různě postižené zrůdičky. Pro řecké bohy to platilo taky. Poté co se narodilo 12 zdravých titánků narodili se manželům tři obři, kteří měli sto rukou a padesát hlav každý. Byla to tak ošklivá robátka, že jejich otec Úranos je svrhnul do Tartaru. Tím

ovšem nakrknul svou matku, manželku a tatínka v jednom. Gaia se proto domluvila s nejmladším titánem Kronem, ten tatínka vykastroval a tak jej zbavil moci. Mamince však donesl tatínkovo ufiknuté přirození a z jeho odkapávající krve Gaia ještě několikrát otěhotněla. Narodily se jí další děti, také defektní, mimo jiné tři jednoocí obři Kykloповé, obři giganti a tři bohyně pomsty. Během transportu ufiknutého penisu ukáplo pár kapek krve do mořské pěny u ostrova Kypr a z tohoto spojení se zrodila Afrodita – bohyně krásy. Poté co krev došla, spustila se Gaia s jiným svým synem Pontem a dále pokračovala v plození potomků. Dalším partnerem byl její synovec Aither–bůh světla a také buď bratr, nebo syn Tartar (v řeckých zdrojích je trochu chaos), s kterým zplodila syna Tyfóna. Ten sehraje v řeckých božských dějinách jistou roli. Vládcem světa se tak stal titán Kronos. Za manželku pojal svou sestru, takže příbuzenské páření nadále pokračovalo. Kronos však byl poučen vlastním příkladem a osudem svého tatínka. Rozhodně nechtěl ztratit vládu nad světem, o penisu ani nemluvě. Proto když se mu narodilo dítě, hned ho sežral. To poněkud ranilo mateřské city jeho manželky a ta se rozhodla jedno dítě zachránit. Volba padla na Dia. Namísto, aby zabalila do plenek malé robátko, ukryla v peřinkách balvan, který dala sežrat svému manželovi. Dia potom ukryla na ostrově Kréta.

Když Zeus povyrosl, tak za pomoci své matky Rhei a své sestřenice a budoucí manželky Métis získal riskantní zaměstnání. Stal se pinklem u svého otce Krona. Kronovi v žaludku ležel nejen šutr, který mu podstrčila jeho manželka Rheia, ale také Diovi sourozenci. Zeus mu do nápoje přimíchal dávidlo a Kronos „hodil šavli“. Spolu se

šutrem vyzvracel také Diovy sourozence a mezi tatínkem a jeho dětmi vypukla válka. Jak známo, Kronos byl titán, a tak se na jeho stranu přidali ostatní sourozenci – titáni. Jiní sourozenci – Kykloповé se naopak přidali k Diovi a darovali mu hromy a blesky, pomocí kterých se titánům ubránil. Jeho bratru Hádovi vyrobili přilbu neviditelnosti a Poseidonovi trojzubec. I tak ale bitva rozhodnuta zdaleka nebyla. Časem pár titánů dezertovalo na Diovu stranu a Diovi se podařilo z tartaru vysvobodit padesátihlavé a storuké obry, které tam předtím svrhnul jeho dědeček Úranos. S jejich pomocí pak Krona a zbylé titány porazil a svrhnul do Tartaru. Storucí obři hekatoncheirové jim pak dělali v tartaru bachaře. Zeus tedy vyhrál, boj však ještě neskončil. Jeho babička Gaia neměla pochopení pro to, jak naložil se svým otcem, který byl jejím synem, stejně jako ostatní titáni. Poštvala proti němu proto boha Tyfóna, svého nejmladšího syna, kterého si upletla se samotným Tartarem. Jak už to u jejích mladších dětí bylo obvyklé, byl Tyfón zrůdička. Měl sto hlav a k tomu ještě dračích. Zeus však porazil i jeho a rovněž jej svrhnul do Tartaru–tedy jej vlastně poslal k tatínkovi. Zeus se tak stal šéfbohem, i když z počátku ne bezvýhradným. S bratry si rozdělil vládu nad světem tak, že on vládl pevnině, Poseidon moři a Hádes podsvětí. Na Olympu seděl pouze Zeus a Poseidon, Hádes se uklidil do podzemí a na svět příliš nevyšel. Původní bohové–stvořitelé se stali institucemi a přírodními útvary. Chaos byl vesmírem, Gaia zemí, Tartar nejhlubším podsvětím, Úranos nebem a z Erebose se stalo místo v podsvětí, kde sídlil bůh Hádes. Do dění již dále tito bohové nezasahovali. Jedinou výjimkou

byl Éros, ale i ten prošel v mytologii procesem jakéhosi záhadného znovuzrození.

KAPITOLA PRVÁ – PROMÉTHEUS

Zeus se tedy stal na Olympu šéfem, ostatní bohové se mu buď podřídili, nebo skončili v tartaru nebo se jaksí vytratil. Zeus ovšem nebyl bohem stvořitelem. Všechno, co na světě existovalo, stvořili jeho předchůdci a Zeus přišel k hotovému. V době Diova vítězství už na Zemi chyběli jen lidé, ani ty však nestvořil nejvyšší bůh Zeus. Ba popravdě to neměl vůbec v úmyslu a jejich vzniku se snažil bránit. Stvořitelem lidí byl jistý Prométheus, považovaný za titána. Vždyť také jeho rodiče byli titáni. Je to jakýsi chaos, ale i rodiče Dia byli titáni, přesto Zeus a jeho sourozenci jsou označováni za bohy, kdežto Prométheus a jeho sourozenci za titány. Jak známo titáni se v boji mezi Kronem a Diem přidali na stranu Krona. Prométheus byl výjimkou a bojoval tak na straně Dia nejen proti Kronovi, ale i proti vlastnímu otci Ipateovi a díky tomu neskončil v tartaru. Příliš vlídného zacházení se mu ale od Dia stejně nedostalo. Trochu si za to mohl i sám. Netoužil sídlit na Olympu, šéfboha Dia zesměšňoval, kudy chodil a vůbec měl pro bohy a jejich činy jen pohrdání a posměch. Zatímco Zeus upevňoval svou moc na Olympu, toulal se Prométheus po Zemi a tak trochu se nudil. Jednoho dne uplácal sochu – podobiznu boha a Diova dcera Pallas Athéna jeho výtvoru vdechla duši. Tak vznikl člověk-obraz boží. Tohle nečeš naposledy, milý neznabohu. Zeus sice Prométheovi v jeho tvořivosti nebránil, z lidské existence však příliš odvázaný nebyl a spíš se snažil Prométheovi a lidstvu házet klacky pod nohy. Lidstvu se za pomoci Prométhea totiž

náramně dařilo. Prométheus je naučil nutným dovednostem, klima na Zemi bylo příznivé, lidičkové se množili, neznali nemoci, život byl krásný a smrt lehká. Lidé neznali hřích, či zločin a neexistovali žádní právníci. Diovi se zdálo, že si ti lidé žijí až příliš dobře. Také je Prométheus nenaučil bázni k bohům. Rozhodl se, že nejlepší bude ty šťastné tvory vyhubit. Nebýt Prométhea, zle by se lidstvu vedlo. Zeus ustoupil od svého záměru za podmínky, že lidstvo bude přinášet bohům hodnotné oběti a bude je uctívat. Prométheus souhlasil, ale napálil Dia. Lstí dosáhl Prométheus toho, že z každého poraženého zvířete si lidé mohli nechat maso a pro bohy zbylo to, co by šlo jinak do kafilerky. Nejhorší na tom bylo, že tak vybral druh obětí sám Zeus. Tato Prométheova kulišárna jej přirozeně namíchla. Sebral proto lidstvu oheň, aby si to maso museli pojídat syrové a měli z toho trávicí potíže. Tehdy vznikl tatarský biftek. Leč lidem to bez ohně moc nešlo. Bolel je žaludek, nedařilo se řemeslům a po setmění se nemohli zahřát. Prométheus se na to nemohl dívat a zase napálil nejvyššího boha. Vkradl se na Olymp a z božího krbu posbíral žhavé uhlíky, které rozházel lidem. Všeteční človíčky si honem rozdělali oheň ve svých krbech a ohništích a jali se přecpávat dobře propečenými steaky. Vůně grilovaného masa vystoupala až na Olymp a Zeus se nasral, tentokrát pořádně. Pomstil se jak lidem, tak Prométheovi. Vytvořil krásnou dívku Pandoru, která měla lidský hlas, boží krásu, úskočnost a lstivost a byla schopna svést i mocného titána Epiméthea, Prométheova bratra. Zatímco Prométheus neměl kvůli práci s lidmi na blbosti čas, jeho bratr se nudil a podle všeho byl na ženský. Bohyně Afrodita dala Pandoře neobyčejnou krásu a Zeus jí

dal skříňku, ve které byly zavřeny dary pro lidstvo. Krásné a lstivé modelky Pandořina typu se uchovaly v populaci již navěky a zaměřují se na vlivné, bohaté, však ne příliš prozíravé strýčky v mužské populaci, aby jim ulehčily od vlivu a bohatství. Takovým byl i Epimétheus, byť byl titán. Pandora jej oblbla a jako dárek přinesla skříňku, ve které byly uzavřeny všechny dnes existující průsery, které navíc uměly rychle létat. Jen co zvědavá Pandora, chtějíce se pochlubit svému miláčkovi, skříňku otevřela, ufrnkly z ní nemoci, hlad, smrt, bolest, zármutek a státní úředník a rozlétly se hbitě po světě. Od těch dob nepřestávají lidstvo sužovat.

I Prométheus to pěkně schytral. Zeus jej nechal přikovat na skálu v dalekém a opuštěném pohoří Kavkaz. Na pustý Kavkaz tehdy ještě nepáchl ani čečenský terorista. Zato tam bylo dost orlů-labužníků. Jeden z orlů pravidelně přilétával každý večer ke skále, kde byl přikován Prométheus. Obratným pohybem zobáku mu vyklovnul játra a zase odletěl. O jiné, méně atraktivní části těla nejevil zájem. Prométheus byl nesmrtelný, a tak mu játra do druhého dne zase dorostla. Naštěstí pro orla, nenáležel Prométheus k ruským bohům, jinak by se otrávil alkoholem. Takto 12 orlích generací vyrostlo na Prométheových játrech. Není divu, že rozmlsaní orlové zcela ztratili lovecký instinkt a ostražitost, a tak když kolem jednoho dne kráčel poločlověk-polobůh Hérakles, nebylo pro něj těžké přežraného orla zastřelit a Prométhea osvobodit. Prométheus nakonec dostal od Dia milost. Nebylo to však nezištné. Musel Diovi prozradit své tajemství. Prométheus měl totiž věštecké schopnosti a znal i osud Diův. Varoval tedy Dia, aby neusiloval o bohyni Thetidu, neboť je osudem dáno, že

její syn předčí svého otce. Kdyby náhodou Diovi selhal preservativ, narodil by se bohyni syn, který by nutně musel překonat nejvyššího boha. A tak Zeus provdal bohyni za obyčejného člověka smrtelníka a ze svazku se narodil bájný bojovník Achilles.

Prométheus tedy nakonec skončil na Olympu, ale s lidstvem Zeus ještě hotov nebyl. Díky Pandořině skříňce se lidské pokolení začalo měnit. Zatímco dříve neznalo sice bohy, ale ani strádání, nepáchalo zločiny ani hřích, jen co se s božstvem seznámilo, přejalo jeho morálku. A byl to děs. Začalo se krást, vraždit, znásilňovat a zavládlo násilí, bezpráví a nespravedlnost. Zatímco napoprvé chtěl Zeus zničit lidstvo, protože je takové slabé a hodné, teď jej sralo, že je lidstvo jeden velký prevít a chová se jako bohové. Vrcholem bylo, když mu při jedné inspekční cestě na Zemi, nabídl král Lýkáón večeri z masa svého sluhy. Zeus byl všelijaký, ale jedno se mu upřít nedalo. Na rozdíl od svých, zejména amerických, božských kolegů odmítal lidské oběti a kanibalismus. Opopáživost krále jej tak dožrala, že mu zapálil palác a proměnil jej ve vlka. Na zbytek lidstva se rozhodl seslat potopu světa. Potopa světa byla vůbec mezi bohy oblíbeným výchovným nástrojem. Diovu potopu přežili pouze dva lidé, zbožní manželé Deukalión a Pyrrha, kterým zase pomohl Prométheus. Kromě lidí to odskákala taky zvířata, která nic neprovedla. Když voda opadla, bylo jasné, že tato dvojice to nevytrhne a bohové přeci jen byli rádi oslavování a uctívání. Poradili proto manželům, aby za sebe házeli kosti matky Země, čím měli na mysli kamení. Manželé tak učinili a z pohozených šutrů vznikli noví lidé, prý zárodek řeckého národa.

KAPITOLA DRUHÁ – ZEUS

Jak již víš z předchozích kapitol, Zeus byl ve starém Řecku šéfbohem. Jako takový dirigoval božstvo na Olympu, případně jiné nadpřirozené tvory, kteří za bohy označováni nebyli. Také dbal na to, aby lidstvo žilo bez hříchu a jakékoliv nepravosti trestal. Sám ovšem nebyl lidstvu zrovna dobrým příkladem mravnosti. Jak známo, vzbouřil se proti svému otci a dřívějšímu šéfbohovi Kronovi. To se mu dá stěží vyčítat, když tatínek sežral všechny jeho sourozence a chtěl sežrat i Dia samotného. Horší bylo, že podobný postup sám použil. Když mu bohyně rozumu Métis poradila, jak dosáhnout vysvobození sourozenců z žaludku jeho otce, zahořel po ní touhou. Métis dělala cavyky, ale nakonec ji Zeus přeci jen do postele dostal. Métis otěhotněla a Zeus dostal stejné obavy jako jeho otec Kronos. Rozhodl se použít také stejnou metodu, na rozdíl od Krona však nečekal, až se robátko narodí, ale sežral rovnou těhotnou Métis. Po čase začaly trápit Dia kruté bolesti, asi porodní. Když se to nedalo vydržet, udělali mu jiní bohové díru do hlavy a z ní vyskočila jeho dcera Athéna-bohyně moudrosti. Těžko domýšlet, čeho bohyní by byla, kdyby vylezla jiným tělesným otvorem.

Po sežrání první manželky se Zeus znovu oženil, a to se svou sestrou Hérrou. Héra byla považována za ochránkyni manželství. Kolik manželství ochránila, se přesně neví, s tím svým měla ale věčně potíže. Zeus se totiž po svatbě zrovna neusadil, neustále Hére zahýbal a plodil nemanželské děti. Nečinil přitom rozdílu ani ve stavu (bohové

čí lidé) ani v pohlaví. Měření dnešní optikou byl Zeus sexuálně neukojitelný prasák a taky příležitostná buzna s pedofilními sklony. Jeho milenky a milenci, často nedobrovolní, to pak schytali dvakrát, neboť poté co je Zeus znásilnil, případně oplodnil, zaměřila se na něj žárlivá bohyně Héra a ztrpčovala jim neustále život.

Kromě své sestřičky Héry, kterou pojal za manželku, ošustil a oplodnil svou další sestru Démétér. Ze spojení vznikla nádherná dcera Persefona, kterou Zeus tajně slíbil provdat svému bráchovi Hádesovi, pánovi podsvětí. Hádes pak unesl Persefonu k sobě do podzemí. Její matka Démétér o tomto ujednání neměla však tušení a zoufale dcerušku hledala po světě. Nakonec jí bůh slunce Hélios napráskal, jak se to s její dcerou vlastně má, a rozzuřená Démétér, jinak bohyně úrody, vyhrožovala, že jestli Hádes dceru nevrátí, vypukne na zemi hlad. Boží techtle mechtle zase odskákal nevinné lidstvo. Úroda byla zničena, pole přestala rodit a počasí rolníkům nepřálo. Lidstvo bylo na vymření. Zeus musel s Hádem uplést kompromis. Persefona se zdržovala na Zemi dvě třetiny roku, od jara do podzimu a jednu třetinu roku musela strávit s manželem v podsvětí. V době, kdy musela odejít do podsvětí, bohyně úrody chytla vždycky depku a na zemi zavládlo období neúrody-roční období zima. Vyčurané lidstvo s tímto po čase poradilo, vymyslelo lyže a oddávalo se zimním radovánkám. Bohyně Démétér se tak zasloužila o vznik zimních sportů. S bratry měla Démétér vůbec problémy. Jejího manžela Iasióna zabil Zeus bleskem proto, že mu porodila syna, její druhý bratr Poseidon ji přefikl proměněn za koně a poslední bratříček jí unesl dceru do podsvětí. Proměňování se v cokoli při sexuálních hrátkách

bylo vůbec u bohů oblíbené. V podobě orla přefikl Zeus malého, hezkého chlapečka Ganyméda a odnesl si ho na Olymp, aby tam pracoval jako číšník. Héra z toho byla opět u vytržení, s chlapcovými rodiči to Zeus vyřešil tak, že jim dal náhradou nějaké koně.

Další milenkou Dia byla bohyně Létó. Samozřejmě, že ji přivedl do jiného stavu, a samozřejmě, že se to domákla Héra. Ta se dohodla s bohyní země Gaiou, jinak svou babičkou, že nebude na Zemi místo, kde by mohla Létó v klidu porodit. Krom toho jí zařídila, aby porod byl bolestný, a angažovala nějakého hada, aby Létó pronásledoval. Nakonec se bohyně uklidila na ostrov, který plaval na vodě, a tak nebyl v jurisdikci bohyně země, a tam porodila dvojčata Apollóna-boha světla a múz a Artemis-bohyni lovu. Pokud se týká božích milenek, zvládl Zeus vyrobit boha Herma s Maiou, tři bohyně půvabu s Eurynomé, devět múz s Mnemosyné a větší počet přesně určených bohyní pořádku, ročních období a osudu s bohyní spravedlnosti Themis. Jisté je, že atmosféra na Olympu musela být dosti hustá, když v tom baráku bydlela s Diovou chotí kupa nemanželských Diových parchantů a k tomu jejich matky.

Zeus se však neomezoval jen na bohyně, jak už ukázal případ číšníka Ganyméda. I sex se smrtelnými pozemšťankami mu nebyl proti mysli. Lidé měli ovšem právě tu nevýhodu smrtelnosti a tak, když se na ně Héra nasrala, mohlo to pro ně mít fatální následky. Jeho děti s pozemšťankami byly polobohové, jako takové měly dar nesmrtelnosti a dotáhly to vysoko ve společenském žebříčku. Byly však rovněž zdrojem pěkných průserů, u čehož jim asistovali i bohové osobně. Rovněž v obcování s pozemšťankami si vymýšlel Zeus

rozličné triky, neohlížel se, nemrava starej, ani na to, že jsou dámy provdané a choval se jak kukačka. Jeho poloboží potomky vychovávali nic netušící pozemšťané, někdy Zeus k plodu již těhotné matky přidal svůj příspěvek a narodila se tak dvojčata, která měla každé jiného otce.

Pokud se týká zprzněných lidských dam, často v sobě jakousi příměs boží krve měly a jejich potomci se pak různě do boží famílie přivdávali a přižeňovali. Zdokumentováno je celkem devět pozemšťanek, které Zeus pocitl průnikem svého pohlavního orgánu. Ne vždy se jednalo o klasický sexuální akt, mnohdy se božský Zeus uchýlil ke zcela neférovým praktikám. Tak Danaé oplodnil tak, že se proměnil v lokální srážky a jako zlatý déšť se dostal do věžeňské kobky, kde ji před Diem skryl její otec. Byl z toho bájný hrdina Perseus. Europu zmátl tak, že se proměnil v roztomilého býčka, nalákal ji k moři a pak unesl na Krétu. Výsledkem byli tři potomci. S milenkou Ió na to šel opačně, proměnil v krávu ji. Zeus byl patrně i zoofil. Manželka Héra mu ale na podfuk přišla, přiměla ho, aby jí dobytče daroval a pak nebohou Ió v kraví podobě sužovala dotěrným ovádem. Kráva Ió prchala před hmyzem po celé Evropě. Musel to být opravdu dotěrný exemplář, neboť z Řecka to vzala na Kavkaz, kde pokecala s přikovaným Prométheem a potom na jih až do Egypta, kde po vysilujícím běhu porodila. Milenka Ió se stala krávou, milenka Kalistó, která sloužila v družině jiné Diovy dcery-bohyně Artemis, se stala medvědicí. V tu ji proměnila Diova manželka Héra, i když ubohá Kalistó se Diovi nepoddala dobrovolně. Zeus nakonec v medvěda proměnil i svého a Kalistina syna a umístil je na oblohu

jako souhvězdí. Lédu obšťastnil Zeus coby labuťák, svou manželku Héro poprvé svedl jako kukačka a největšího podrazu se dopustil na Alkméně. To na sebe vzal podobu jejího manžela a důvěřivá Alkména pak porodila bájného hrdinu Hérakla. No, co to bylo za svět, kdy už si nemohla být manželka jista, zda jí do ložnice vstupuje originál nebo božská napodobenina jejího chotě? Nejhůře ovšem dopadla Semelé, která neprohlédla lest Diovy ženy Héry a na její radu požádala Dia, aby předvedl boží hromy a blesky. Zeus vyhověl, Semelé to však nepřežila. Taky již byla těhotná, a tak budoucího synka Dionýse musel donosit Zeus osobně.